

Arrest

nr. 244 327 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: M., C.
Nationaliteit :Nederland
Geboortedatum : 25.05.1980
Geboorteplaats: Murama
Identificatienummer in het Rijksregister: 080052550077
Verblijvende te: (...)

Kinderen: M. L. I. Geboren op 08.04.2012 RR 12040827981
M. I. R. Geboren op 27.12.2019 RR 19122720777

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.~~

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 30.11.2018 en verkreeg de bijlage 8 op 17.09.2019 en de E-kaart op 27.09.2019. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De Dienst Vreemdelingenzaken wordt sinds oktober 2019 immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 07.11.2019 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene reageerde in eerste instantie niet op de uitnodiging van de gemeente maar uiteindelijk werd de brief toch betekend op 02.12.2019. Betrokkene legde nadien volgende bewijsstukken voor: een OCMW-attest, een doktersattest met de vermoedelijke bevallingsdatum van betrokkene, een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 11.12.2019 en een 4-tal sollicitatiebewijzen. Aangezien betrokkene ondertussen bevallen bleek te zijn van haar zoontje, werd er op 28.02.2020 opnieuw een uitnodigingsbrief verstuurd om na te gaan wat de huidige economische situatie, bestaansmiddelen of eventuele humanitaire elementen zijn.

Betrokkene werd een eerste maal aangetekend uitgenodigd door de gemeente op 02.03.2020. De postbode heeft zich met de brief aangeboden op 03.03.2020. Er werd echter geen gehoor gegeven en de brief werd uiteindelijk op 19.03.2020 teruggezonden naar gemeente. Op 24.03.2020 werd betrokkene opnieuw aangetekend uitgenodigd door gemeente. Dit keer werd de brief afgehaald door betrokkene op 03.04.2020 afgehaald in het postkantoor. Betrokkene meldde zich op 07.04.2020 aan bij gemeente om kennis te nemen van onze uitnodigingsbrief. Nadien legde zij een 5-tal sollicitatiebewijzen voor.

Uit de bewijsstukken die werden voorgelegd naar aanleiding van beide uitnodigingsbrieven kunnen we afleiden dat betrokkene nog steeds werkzoekende is. In die hoedanigheid dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981), ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft maar zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling.

Een inschrijving bij de VDAB en een tiental sollicitatiebewijzen over de ganse periode van haar verblijf geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Om een reële kans te maken op tewerkstelling is er immers wel wat meer nodig dan alleen een inschrijving bij de VDAB en een 10-tal sollicitatiebewijzen. De inschrijving bij de VDAB gebeurde zelfs ook op vraag van het OCMW, zo blijkt uit het inschrijvingsbewijs. Betrokkene heeft zich dus kennelijk niet uit vrije wil ingeschreven als werkzoekende. Verder heeft betrokkene over een tijdspanne van meer dan een jaar ongeveer een tiental keer gesolliciteerd. Het dossier bevat verder geen bewijsstukken m.b.t. wat betrokkene nog allemaal ondernomen heeft om een job te zoeken. In de periode van haar aanvraag in december 2018 tot nu heeft zij amper gewerkt, slechts 4 dagen (zo blijkt uit de databank van de RSZ). Men zou ondertussen toch mogen verwachten dat betrokkene meer bewijzen kan voorleggen van wat zij concreet allemaal gedaan heeft om een job te zoeken en kansen voor zichzelf op de arbeidsmarkt te creëren. Nergens in het dossier is echter enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere

inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Betrokkene is in december 2019 bevallen van haar zoontje. Deze zwangerschap zal een tewerkstelling mogelijk een tijdje bemoeilijkt hebben maar dit hoefde haar niet te weerhouden om actief te blijven solliciteren en te zoeken naar een job om na haar bevalling aan het werk te kunnen gaan. Betrokkene heeft sinds haar aanvraag slechts een tiental keer gesolliciteerd en dit ook uitsluitend in de sociale sector als maatschappelijk werker/assistent of woonbegeleider. Zij zou volgens die sollicitaties een diploma in die sector hebben behaald maar dat werd echter niet voorgelegd. Ook blijkt nergens uit het dossier of zij daarvoor een gelijkwaardigheidserkenning heeft bekomen. Zo'n erkenning geeft betrokkene nochtans dezelfde rechten als iemand met een gelijkwaardig Vlaams diploma wat meer tewerkstellingskansen kan bieden.

Verder dienen we ook op te merken dat betrokkene ook enkel gesolliciteerd heeft voor jobs als maatschappelijk werker/assistent of woonbegeleider. Nergens uit het dossier blijkt dat zij ook solliciteerde voor jobs onder haar diplomaniveau of in een andere sector. Volgens de voorgelegde bewijsstukken blijkt zij zich kennelijk niet open te stellen voor andere functies om zo mogelijk een kans te maken op een andere job buiten haar diplomagebied. Of zij dus bereid is om, in afwachting van een job in functie van haar diploma, alvast (al dan niet tijdelijk) aan het werk te gaan in een job die niet meteen in de lijn van haar diploma ligt maar waar zij mogelijk wel meer tewerkstellingskansen heeft, blijkt nergens uit het dossier. Gezien deze elementen in het dossier moet er besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) ook niet kan behouden blijven.

Gezien betrokkene in het verleden slechts 4 dagen gewerkt heeft, nl op 1, 2, 4 en 5 februari 2019, kan zij het verblijfsrecht ook niet behouden als werknemer. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.1.1980) niet behouden worden. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

Uit het dossier blijkt dat betrokkene zich vrij snel na haar aanvraag (een 3-tal maanden) bij gebrek aan eigen bestaansmiddelen of inkomsten kennelijk diende aan te melden bij het OCMW voor steun. Zij ontvangt ondertussen al meer dan een jaar een leefloon als persoon met gezinslast. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al meer dan een jaar leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij vormt daarenboven ook een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel is en zij slaagt er kennelijk ook niet in de financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen/volledig stop te zetten. Betrokkene is tot op heden kennelijk nog niet in staat om volledig in haar eigen bestaansmiddelen te voorzien en ook nergens uit het dossier blijkt dat daar binnenkort verandering in zal komen. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale bijstandstelsel niet van beperkte duur is, omdat er geen enkel gunstig toekomstperspectief met betrekking tot de afbouw/stopzetting van het leefloon, de tewerkstellingskansen van betrokkene en/of eigen bestaansmiddelen blijkt uit het dossier.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten, overeenkomstig art. 42 bis §1 (betrokkene) en art. 42 ter §1 (kinderen) van de wet 15.12.1980, waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene en haar kinderen het verblijfsrecht mogen behouden.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden om, overeenkomstig art. 40 §4, 1e of de uitzonderingsgronden in art. 42 bis §2 van de wet van 15.12.1980 of op basis van humanitaire elementen, het verblijfsrecht te kunnen behouden. Er dient bijgevolg overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kinderen, M. L. I. en M. I. R., die haar

vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun moeder.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval (zie infra).

* * *

Verzoekster bezit de Nederlandse nationaliteit en diende op 30.11.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende Unieburger. Alwaar zij op heden een leefloon ontvangt en volgens verweerder onvoldoende zou bewijzen dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling, werd een beslissing genomen tot beëindiging van haar recht op verblijf (stuk 1).

Verzoekster meent dat door verweerder op geen enkele wijze op een redelijke manier rekening werd gehouden met alle elementen in haar dossier alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Zij is effectief sedert 30.11.2018 ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, doch reeds snel daarna was zij in verwachting van haar zoontje waarvan zij beviel op 27.12.2019 (stuk 4 en 5). Het is evident dat verzoekster in die omstandigheden niet onmiddellijk een tewerkstelling kon bemachtigen.

Nadat verzoekster voldoende hersteld was van haar bevalling deed zij verschillende sollicitaties zowel voor een functie als maatschappelijk werkster (in het verlengde van haar studies – zie stuk 3), als onder haar niveau (stuk 7 t.e.m. 11).

Verwerende partij stelt dat betrokkene over een tijdspanne van een jaar "slechts" een tiental keer heeft gesolliciteerd, doch houdt daarbij totaal geen rekening met haar zwangerschap en herstelperiode na de bevalling ?!

Reeds op 05.01.2020 solliciteerde verzoekster voor een vacature als verkoopster in een schoenwinkel (stuk 7). Ook op 29.01.2020 solliciteerde zij voor een functie als verkoopmedewerker in de winkel Blokker in OOSTKAMP (stuk 8). Vervolgens solliciteerde zij op 20.02.2020 als medewerker bediening in het restaurant van het hotel Flandria (stuk 9). De stelling van verweerder alsdat verzoekster uitsluitend in de sociale sector zou hebben gesolliciteerd, klopt dan ook geenszins. Het is duidelijk dat verzoekster meer dan bereid is om in afwachting van een job in functie van haar diploma aan het werk te gaan in een job die niet in de lijn van haar diploma ligt.

Conform artikel 50 § 2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient te worden aangetoond dat de betrokkene is ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd heeft én dient te worden bewezen dat men een reële kans maakt op tewerkstelling.

In casu erkent verweerder dat aan de eerste voorwaarde is voldaan, met name dat verzoekster is ingeschreven bij de VDAB. Dit gebeurde bovendien wel degelijk vrijwillig door verzoekster en niet op vraag van het OCMW. Reeds op 30.11.2018 schreef verzoekster zich in bij de VDAB, terwijl zij pas op 12.03.2019 een aanvraag deed bij het OCMW te OOSTKAMP tot het bekomen van een leefloon (stuk 5 en 6).

De stelling van verweerder dat verzoekster zich op vraag van het OCMW zou hebben ingeschreven bij de VDAB en niet uit vrije wil, is aldus wederom volkomen incorrect hetgeen andermaal aantoonst dat verweerder het dossier van verzoekster niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Verwerende partij meent echter dat verzoekster niet zou bewijzen dat zij aan de tweede voorwaarde voldoet, met name dat zij een reële kans zou maken op een tewerkstelling. Dit is volkomen absurd en toont andermaal aan dat verwerende partij het dossier van verzoekster niet ter dege heeft onderzocht.

Artikel 50 § 2, 3° b) van het KB van 08.10.1981 stelt bovendien duidelijk:

“Het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid.”

In casu is het duidelijk dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoekster, met name haar zwangerschap en herstelperiode na de bevalling.

Verzoekster schreef zich onmiddellijk in bij de VDAB en solliciteerde zowel boven als onder haar niveau (stuk 5 en stuk 7 t.e.m. 11). Het is dan ook kennelijk onredelijk om te stellen alsdat verzoekster, rekening houdende met haar zwangerschap, onvoldoende actief naar werk zou zoeken.

Verzoekster solliciteerde bijvoorbeeld eveneens voor de functie maatschappelijk werker bij de stad OOSTENDE op 07.04.2020 waarbij zij slaagde voor zowel de mondelinge als de schriftelijke proef (stuk 10). Op het laatste moment werd zij evenwel niet geselecteerd alwaar men de voorkeur gaf aan iemand uit de buurt die de sociale kaart beter kent.

Ook solliciteerde verzoekster als woonbegeleider bij de organisatie Licht en Liefde. Verzoekster werd aangenomen doch toen evenwel bleek dat zij reeds om 07u00 's ochtends moest beginnen aan haar shift, stelde verzoekster vast dat haar bus op dat ogenblik nog niet reed zodat zij niet tijdig op haar werk zou geraken (stuk 11). Intussen behaalde verzoekster haar voorlopig rijbewijs, hetgeen haar tewerkstellingskansen nog meer verhoogt (stuk 12).

Verzoekster heeft momenteel nog diverse lopende sollicitatieprocedures, zodat zij zich sterk maakt dat zij zeer binnenkort een tewerkstelling zal kunnen bemachtigen.

In afwachting hiervan dient verzoekster voorlopig beroep te doen op een leefloon vanwege het OCMW teneinde in haar eigen onderhoud en dat van haar twee minderjarige kinderen te voorzien.

Indien een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekster, dan zal ook de steunverlening vanwege het OCMW worden stopgezet zodat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten zal beschikken tot haar lopende sollicitatieprocedures zijn afgerond en zij een tewerkstelling heeft kunnen bemachtigen.

In de tussentijd dient zij evident haar minderjarige kinderen te kunnen onderhouden.

Een beëindiging van het verblijf van verzoekster houdt dan ook een schending van artikel 1 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in:

“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

Daarnaast stelt artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

In casu wordt tevens het verblijfsrecht van de twee minderjarige kinderen beëindigd alwaar zij immers het verblijfsrecht kregen op basis van gezinshereniging met hun moeder.

Er wordt door verwerende partij specifiek wat betreft de kinderen helemaal niets gemotiveerd. Er ligt dan ook een schending voor van het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, in samenlezing met artikel 1 en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat de verwerende partij op geen enkele wijze op een redelijke manier rekening heeft gehouden met alle elementen in haar dossier alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat zij sinds 30 november 2018 ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, maar zij reeds snel daarna in verwachting was van haar zootje van wie zij beviel op 27 december 2019 (stuk 4 en 5). Het is volgens haar evident dat zij in die omstandigheden niet onmiddellijk een tewerkstelling kon bemachtigen. Nadat zij voldoende hersteld was solliciteerde zij volgens haar verschillende keren voor een functie als maatschappelijk werkster, maar ook onder haar niveau. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 7 tot en met 11 die ze bij haar verzoekschrift voegt. Reeds op 5 januari 2020 solliciteerde de verzoekende partij naar eigen zeggen voor een vacature als verkoopster in een schoenwinkel (stuk 7). Ook op 29 januari 2020 solliciteerde zij voor een functie als verkoopmedewerker in de winkel Blokker in Oostkamp (stuk 8). Vervolgens solliciteerde zij op 20 februari 2020 als medewerker bediening in het restaurant van het hotel Flandria (stuk 9). De stelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij uitsluitend in de sociale sector zou hebben gesolliciteerd, klopt volgens de verzoekende partij dan ook niet. Het is volgens de verzoekende partij duidelijk dat zij meer dan bereid is om in afwachting van een job in functie van haar diploma aan het werk te gaan in een job die niet in de lijn van haar diploma ligt. In casu erkent de

verwerende partij volgens de verzoekende partij dat aan de eerste voorwaarde is voldaan, met name dat zij is ingeschreven bij de VDAB. Dit gebeurde volgens de verzoekende partij bovendien wel degelijk vrijwillig en niet op vraag van het OCMW. Reeds op 30 november 2018 schreef zij zich immers in bij de VDAB, terwijl zij pas op 12 maart 2019 een aanvraag deed bij het OCMW te Oostkamp tot het bekomen van een leefloon (stuk 5 en 6). De stelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij zich op vraag van het OCMW zou hebben ingeschreven bij de VDAB en niet uit vrije wil, is dus volgens de verzoekende partij opnieuw volkomen incorrect, wat volgens haar andermaal aantoonde dat de verwerende partij het dossier niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij meent dat zij niet zou bewijzen dat zij aan de tweede voorwaarde voldoet, met name dat zij een reële kans zou maken op een tewerkstelling. Dit is volgens de verzoekende partij volkomen absurd en toont andermaal aan dat verwerende partij het dossier niet ter dege heeft onderzocht. In casu is het volgens de verzoekende partij duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name haar zwangerschap en herstelperiode na de bevalling. De verzoekende partij solliciteerde volgens haar bijvoorbeeld eveneens voor de functie maatschappelijk werker bij de stad Oostende op 07 april 2020 waarbij zij slaagde voor zowel de mondelinge als de schriftelijke proef (stuk 10). Op het laatste moment werd zij evenwel niet geselecteerd alwaar men de voorkeur gaf aan iemand uit de buurt die de sociale kaart beter kent. Ook solliciteerde zij volgens haar als woonbegeleider bij de organisatie Licht en Liefde. Zij werd aangenomen maar toen evenwel bleek dat zij reeds om 7u 's morgens moest beginnen aan haar shift, stelde zij vast dat haar bus op dat ogenblik nog niet reed zodat zij niet tijdig op haar werk zou geraken (stuk 11). Intussen behaalde zij haar voorlopig rijbewijs, wat haar tewerkstellingskansen nog meer verhoogt (stuk 12). Zij stelt dat zij momenteel nog diverse sollicitatieprocedures heeft lopen, zodat zij zich sterk maakt dat zij zeer binnenkort een tewerkstelling zal kunnen bemachtigen. In afwachting hiervan moet zij voorlopig beroep doen op een leefloon vanwege het OCMW om in haar eigen onderhoud en dat van haar twee minderjarige kinderen te voorzien. Er wordt volgens de verzoekende partij door verwerende partij specifiek wat betreft de kinderen helemaal niets gemotiveerd. Er ligt volgens haar dan ook een schending voor van het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, in samenlezing met artikel 1 en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voor.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat uit de bewijsstukken die werden voorgelegd naar aanleiding van beide uitnodigingsbrieven kan afgeleid worden dat betrokkene nog steeds werkzoekende is. De verzoekende partij toont volgens de verwerende partij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste van inschrijving bij de VDAB voldoet aangezien zij daar ingeschreven is als werkzoekende en gesolliciteerd heeft, maar zij maakt volgens de verwerende partij echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. De verwerende partij leidt dit af uit de volgende elementen: een inschrijving bij de VDAB en een tiental sollicitatiebewijzen over de ganse periode van haar verblijf geven geen enkele garantie op tewerkstelling, uit het inschrijvingsbewijs blijkt dat de inschrijving bij de VDAB zelfs op vraag van het OCMW gebeurde, betrokkene heeft over een tijdspanne van meer dan een jaar ongeveer een tiental keer gesolliciteerd, in de periode van haar aanvraag in december 2018 tot nu heeft zij slechts vier dagen gewerkt, nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Betrokkene heeft sinds haar aanvraag uitsluitend gesolliciteerd in de sociale sector als maatschappelijk werker of woonbegeleider, zij zou volgens de sollicitaties een diploma in die sector hebben behaald maar dat werd echter niet voorgelegd en er blijkt nergens uit het dossier of zij daarvoor een gelijkwaardigheidserkenning heeft bekomen en nergens uit het dossier blijkt dat zij ook solliciteerde voor jobs onder haar diplomaniveau of in een andere sector waardoor zij zich volgens de voorgelegde bewijsstukken kennelijk niet open wil stellen voor andere functies om zo mogelijk een kans te maken op een andere job buiten haar diplomagebied. Volgens de verwerende partij kan de verzoekende partij het verblijfsrecht als werkzoekende om deze redenen niet behouden op grond van artikel 40, §4, 1e lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt blijkt, zoals de verzoekende partij terecht stelt, dat zij zich op 30 november 2018 reeds had ingeschreven bij de VDAB, terwijl zij zich pas op 12 maart 2019 aanbood bij het OCMW voor het recht op maatschappelijke integratie. In het administratief dossier bevindt zich een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 11 december 2019, waarop vermeld staat dat de verzoekende partij werd ingeschreven op vraag van het OCMW, maar dit doet niets af aan het stuk dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit een veel eerdere inschrijving blijkt die niet op vraag van het OCMW gebeurde. Het motief van de bestreden beslissing dat

de verzoekende partij zich zelfs pas op vraag van het OCMW inschreef bij de VDAB klopt dan ook niet. Minstens is er sprake van onzorgvuldig onderzoek van de verwerende partij op dit punt. Het inschrijvingsbewijs dat de verzoekende partij zelf bijbrengt vermeldt immers dat de verzoekende partij ingeschreven is als *“Ik ben werkzoekend en krijg geen uitkeringen”* vanaf vrijdag 30 november 2018. De verwerende partij motiveert ook dat nergens in het dossier enige informatie is terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de verzoekende partij in verschillende sollicitatieprocedures verschillende rondes ver geraakte, en bovendien voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een stuk, dat zich weliswaar niet in het administratief dossier bevindt en waarmee de verwerende partij dan ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, maar waaruit blijkt dat zij haar sollicitatieprocedure bij “Licht en liefde” succesvol afsloot, en daar een job aangeboden kreeg. Rekening houdend met de zwangerschap van de verzoekende partij, waarvan de verwerende partij op de hoogte was en die ervoor zorgde dat de verzoekende partij om evidente redenen minder kon solliciteren, met de verschillende sollicitatieprocedures waar de verzoekende partij verschillende rondes ver geraakte, en het feit dat de verzoekende partij zich wel degelijk op eigen initiatief inschreef bij de VDAB en het onzorgvuldig onderzoek van de verwerende partij op dat punt, acht de Raad het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de door haar in de bestreden beslissing weergegeven elementen afleidt dat de verzoekende partij niet aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling. Uit de door de verwerende partij in de bestreden beslissing aangehaalde elementen besluiten dat de verzoekende partij geen reële kans zou maken op tewerkstelling is dan ook kennelijk onredelijk.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

Uit voorgaande elementen blijkt dat in casu de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste het verblijfsrecht van de verzoekende partij en haar twee kinderen te beëindigen. De verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU